

portirala in 10 ur plezala ven. Z rednimi helikopterskimi prevozi smo se izognili neprijetnemu bivkiranju v taboru pred jamo in nevarnemu sestopanju po pole-deneli poti v dolino.

Štab je za primer slabega vremena, ki je bilo napovedano, izdelal dva načrta: ob rahlem sneženju in zmanjšani vidljivosti bi pristopali in sestopali peš in delno biva-kirali pred vhomom v brezno, zato smo zavarovali in označili pot, ob normalnem kaninskem sneženju, ko bi bil vhod za nekaj dni odrezan od doline, pa smo za vsak primer bazo založili s potrebno hra-no in opremo ter razstrelivom, kajti s po-bočja nad bazo bi morali v rednih časov-nih presledkih odstreljevati plazove.

Dokler je bil drugi ponesrečenec živ, je zdravnik ob njem zahteval razstrelitev osmih ožin zaradi vodoravnega transporta. Po dostopnih podatkih bi bilo to prvo mi-

niranje v kraški jami, ko bi bili v njej ja-marji. Minerski ekipi sta izdelali načrt: veliko lukenj in minimalna polnjenja. Po smrti je bilo miniranje opuščeno, nekaj ožin pa so jamarji stolkli ročno in nekaj z elektropnevmatskimi kladivi (agregat pred vhomom, 300 metrov kabla).

Zveze so odlično delovale. Iz jame pred vhod je bil napeljan telefon, v dolino sta noviče posredovali dve UKV postaji, iz štaba v Bovcu pa smo imeli zveze prek dveh telefonskih linij in prek k nam pre-seljenega centra za obveščanje iz Tol-mina. Uporabljali smo tudi kanal GRS za zvezo s helikopterjem in postaje ATC Kan-ini zaradi repertitorja na postaji D.

Končne pomembne odločitve je spreje-mal izključno štab v Bovcu, ne pa ču-stveno prizadeti reševalci na kraju ne-sreče, zato so bile dvojne zveze še kako pomembne.

IZREDNA SKUPŠČINA PZS BO 24. MARCA LETOS

TRIJE PREDSEDNIŠKI KANDIDATI

Planinska zveza Slovenije je prve letoš-nje februarske dni obvestila planinska društva in meddruštvene odbore v Slo-veniji, da bo izredna skupščina PZS v so-boto, 24. marca letos. Ko apelira na pla-ninska društva, naj pravočasno določijo delegate in poskrbijo, da se bodo skup-ščine tudi udeležili, sporoča, da se je do-sedanjim trem predsedniškimi kandidatom, Andreju Brvarju, Marjanu Oblaku (ki je med tem dokončno odstopil od kandida-ture) in dr. Tonetu Strojniku, pridružil še četrti, Franci Ekar iz Kranja, ki ga je predlagal Meddruštveni odbor Gorenjske. Če bo letošnja marčna izredna skupščina PZS le sklepčna, bo slovenska planinska

organizacija vendarle dobila svojega pred-sednika, pričakovati pa je mogoče, da bo-do planinska društva to volilno skupščino v časih drugačnega parlamentarizma in pluralizma ter v ponovni še močnejši usmerjenosti naše planinske organizacije k slovenstvu vzela resno in prispevala po svojih najboljših močeh k njenemu uspeš-nemu delu.

Glede na to, da smo programske usme-ritve treh predsedniških kandidatov, ki so se potegovali za najvišjo funkcijo v PZS, v Planinskem vestniku že objavili pred lansko skupščino, objavljamo zdaj, kako vidi slovensko planinsko prihodnost pred-sedniški kandidat Franci Ekar.

FRANCI EKAR:

PLANINSTVO PO MERI GORE

Vso pozornost bo treba posvetiti priza-devanjem za čim višjo kakovost društve-ne organiziranosti, planinskega gospodar-stva ter splošni in specializirani planin-ski dejavnosti, pa tudi neposredno član-stva. Vse moči bo potrebno usmeriti za popolno in dosledno upoštevanje in iz-vajanje kodeksa slovenskih planincev.

Planinstvo Slovenije mora postati *nepoli-tična zveza* oziroma nadstrankarska ob-liko udeleževanja, v kateri delujejo različ-no politično ali versko opredeljeni člani. O planinstvu kot najbolj tradicionalni sloven-ski dejavnosti in temelju slovenskega po-

nosa bi morali med Slovenci ali v Slove-niji izvesti javnomnenjsko raziskavo, ko-liko Slovencev podpira planinstvo, sim-patizira z njim ali je opredeljeno zanj. Ta kvantitativni rezultat naj bo merilo za ran-giranje in družbeno materialno vrednote-nje planinstva in eden od temeljev za na-daljnje delovanje in razvoj. To naj bi bila podlaga za trajnejše »legalno držav-no« financiranje planinskih osnovnih, go-spodarskih, preventivnih in reševalnih pro-gramov ter programov vrhunškega šport-nega udeleževanja, pomembnih za celo-ten slovenski prostor (širšega družbenega pomena). Planinska organizacija si mora pridobiti *status javnega pomena*.

Temelj informatike in širjenja planinstva, usmerjanja in izobraževanja ter popestri-tve in planinskega marketinga bi moral postati *Planinski vestnik*, ki tega pri se-danji razmeroma nizki nakladi ne more

Franci Ekar

opravljati. Moral bi biti sopotnik vsake planinske družine ali posameznika, morali bi ga poznati v vsakem podjetju v gospodarstvu, negospodarstvu in izobraževalnih institucijah.

Velika ogroženost planinskega sveta, množični obiski v gorah, prepletanje različnih interesov uporabnikov planinskega sveta, nerazčiščenost družbene lastnine in kapitala na gori, problemi odločanja in upravljanja, vse to terja, da planinska organizacija že dobi svoj državni *planinski zakon* — zakon o planinstvu in planinski lastnini narodnih dobrin, ko bi lahko planinska organizacija z vso avtoriteto sodelovala pri odločanju o usodi planinskega sveta in njegovem nadaljnjem razvoju.

Planinska organiziranost potrebuje radikalne spremembe. Odstraniti bi morali odvečna administrativna in drugačna birokratska opravila, v zanesljivih profesionalnih timih morajo delovati planinski strokovnjaki in svetovalci za PD, organe PZS in komisije. Delovna razmerja naj bi izvajali na podlagi kolektivne pogodbe. IO naj bi prevzel dodatno delo sedanjega Glavnega odbora in naj bi ga opravljal sposobno, ažurno, racionalno in odgovorno. Prostovoljci naj bi delovali v prostem času in ne na račun časa in denarja v svojih okoljih zaposlitve; skrbeti moramo namreč, da so nosilci planinskih funkcij disciplinirani in produktivni delavci na svojih delovnih mestih.

Programi z velikimi stroški (odprave, vrhunski status) je treba podrediti potre-

bam in zmožnostim planinske organizacije. Ločiti je treba osebna, subjektivna hotenja posameznikov oziroma preprečiti izkoriščanje imena planinske organizacije v take namene.

Planinska organizacija se mora zavzemati za še večjo učinkovitost ter uporabno, smiselno vsebino aktualnega sodelovanja in delovanja v jugoslovanskem planinskem prostoru ter na območju Alpe-Jadran. Sodelovati je treba s sooblikovalci kreacij in drugačne uporabe planinskega sveta pod goro in na njej (smučarji, gozdarji, alternativno letalstvo, pašne skupnosti, agro in zadržni sistemi, turistične in lovske organizacije, meteorologi, hudourničarji, JLA, TO, milica itd.).

Ob bližnjem stoletnem jubileju bi morali težiti k delovnim programom, k obnovi planinske prvobitnosti in plemenitosti, srčnosti lika planinca. Da bi se vsaj ob tem pomniku aktivirale smiselne funkcije zaščite planinskega sveta (kranjski, narodni parki)!

Planinstvo ob desetih desetletjih se bo moralo uokviriti v *planinstvo po zmožnosti in meri gore* in doumeti, da planinstvo ni socialno dejstvo, ampak višja oblika zmožnosti in standarda. Ob tem bi bilo treba postaviti na svoje mesto sedaj že dokaj razvrednotena planinska priznanja (častni planinski znaki) ter proučiti in storiti vse, da bi Ljubljana dobila *nov dom slovenskih planincev*, kjer naj bi bilo predvsem mesto za *planinsko katedro*, organizacijsko koordinacijo ter izvajanje in pospeševanje dela organov PZS, MDO, komisij...

Glede najtesnejših svojih *sodelavcev* pa tole: sodeloval naj bi vsak, ki je voljan, zanesljiv in dosleden. Pri neposrednih sodelavcih želim le objektivnost in razumljivost v stroki in organizaciji ter resnično pripadnost planinstvu za doseganje in ohranjanje napredka na gori, za varovanje gore, da bomo lahko počteno in mirno oddali planinsko dediščino svojim naslednikom.

Na naslovni strani Planinskega vestnika je v tej številki že drugič odtisnjen znak, ki opozarja na 95-letnico od tistega datuma, ko je izšla prva številka naše revije. Emblema je upodobil inženir arhitekture Janez Bizjak, sicer uslužbenec delovne organizacije Triglavski narodni park, v Planinski zvezli pa med drugim dejaven v njeni gospodarski komisiji. Doslej je ustvaril za različne priložnosti že vrsto znakov, s katerimi je planinska organizacija hotela na svoje dogodke opozoriti najširšo javnost, pa tudi vrsto znakov slovenskih alpinističnih odprav v najvišja svetovna gorstva (nazadnje za odpravo na Šišo Pangmo). Lahko smo veseli, da imamo v svojih vrstah takšnega propagatorja planinske ideje, kot je Janez Bizjak.